

Klachtencommissie

[Locatie Fivoor]

Beslissing d.d. 17 januari 2023 inzake klacht tegen de beslissing inhoudende het toedienen van intramusculaire medicatie.

Beoordeling

Gelet op de ingebrachte stukken en gehoord de toelichtingen op de zitting is de commissie tot de volgende beoordeling gekomen.

De commissie stelt het volgende voorop.

Verplichte zorg in het kader van een zorgmachtiging kan worden verleend om ernstig nadeel af te wenden en/of de geestelijke gezondheid van een betrokkene te stabiliseren en/of de geestelijke gezondheid van een betrokkene dusdanig te herstellen dat hij zijn autonomie zo veel mogelijk herwint. Aan een betrokkene kan verplichte zorg worden verleend als zijn gedrag als gevolg van zijn psychische stoornis tot ernstig nadeel voor hemzelf of anderen leidt.

Iedere vorm van verplichte zorg dient met terughoudendheid te worden toegepast en vooraf getoetst te worden aan de algemene beginselen van proportionaliteit, subsidiariteit, effectiviteit en veiligheid. Deze toetsing moet ertoe leiden dat de verplichte zorg alleen wordt ingezet als uiterste middel, als er geen mogelijkheden voor vrijwillige zorg meer zijn. Daartoe moet worden beoordeeld of er geen lichtere interventies mogelijk zijn en of de verplichte zorg effectief is en het (aanzienlijk risico op) ernstig nadeel ook daadwerkelijk wegneemt. De toetsing houdt ook in dat wordt beoordeeld of de verplichte zorg mogelijk nadelige gevolgen op de lange termijn voor een betrokkene met zich meebrengt.

Met betrekking tot de daadwerkelijke uitvoering van iedere vorm van verplichte zorg stelt de zorgverantwoordelijke van een betrokkene een schriftelijke beslissing op met een inhoudelijke motivering als bedoeld in artikel 8:9 Wvvgz. De geneesheer-directeur stuurt de betrokkene (en zijn advocaat en eventuele vertegenwoordiger) een afschrift van die beslissing met een brief die de betrokkene informeert over de klachtwaardigheid van de beslissing en de mogelijkheid van advies en bijstand door een patiëntvertrouwenspersoon.

De commissie verder stelt vast dat verweerder de beslissing tot toediening van medicatie als verplichte zorg op [d.d.] gemotiveerd op schrift heeft gesteld. Een afschrift van de schriftelijke beslissing is met een informatiebrief door de geneesheer-directeur aan klager en diens advocaat toegezonden.

De commissie stelt vast dat klager is opgenomen bij [Locatie Fivoor], waarbij zijn zorgmachtiging op [d.d.] met twaalf maanden is verlengd. De zorgmachtiging legitimeert het toedienen van medicatie als vorm van verplichte zorg.

Uit de stukken en het verhandelde ter zitting blijkt dat klager is gediagnosticeerd met een psychische stoornis, te weten een schizo-affectieve stoornis in combinatie met het gebruik van middelen. Klager is ingesteld op het antipsychoticum olanzapine. Klager stelt dat hij altijd zijn orale medicatie slikt en daarom niet over te willen stappen naar intramusculaire medicatie. Verweerders stellen echter dat klager regelmatig zijn orale medicatie weigert in te nemen en het bloedonderzoek weigert. Ook zijn er volgens verweerder regelmatig geweldsincidenten met de zorgmedewerkers in de kliniek.

De commissie volgt klager niet in zijn stelling dat hij intramusculaire medicatie niet nodig heeft. Net als verweerder acht de commissie het voldoende aannemelijk dat zonder behandeling met

intramusculaire medicatie het ernstig nadeel zal bestaan uit het risico op ernstig lichamelijk letsel voor anderen. De commissie is er voorts van overtuigd geraakt dat klager onvoldoende ziektebesef en -inzicht heeft en vanuit die hoedanigheid het nut en de noodzaak van antipsychotica onvoldoende inziet. Eerdere pogingen om klager consistent antipsychotica in tabletvorm te laten gebruiken waren niet succesvol. De keuze van verweerders voor antipsychotica in de depotvorm kan de commissie dan ook goed volgen. Het is de commissie gebleken dat verweerders hierbij oog hebben voor de door klager ervaren bijwerkingen.

De commissie is van oordeel dat verweerders voldoende gemotiveerd hebben betoogd dat een adequate behandeling met intramusculaire behandeling noodzakelijk is om het toestandsbeeld van klager te stabiliseren en stabiel te houden en hiermee het risico op verbaal en fysiek geweld jegens anderen te reduceren.

De commissie is van oordeel dat de beslissing tot het toedienen van intramusculaire antipsychotica op goede gronden is genomen en gezien de gegeven feiten en omstandigheden qua proportionaliteit, subsidiariteit, veiligheid en effectiviteit is gerechtvaardigd.

De commissie ziet in het licht van de ongegrondverklaring van de klacht dan ook geen aanleiding de door klager gevraagde schadevergoeding toe te kennen.

Beslissing

Gelet op het bovenstaande verklaart de commissie de klacht ongegrond.